

Tien seconden, geen weg terug

Wat onmiddellijke betalingen doen met fraude, en wie de rekening uiteindelijk krijgt

In één oogopslag

Sinds 9 oktober 2025 moet elke euro-overschrijving binnen tien seconden aankomen, dag en nacht, en ze is daarna niet meer terug te halen. Sterke authenticatie heeft gewerkt: de fraude waarvoor ze is ontworpen, blijft onder controle. De fraude die overblijft, gaat langs de enige route die authenticatie niet kan afsluiten, namelijk de betaler zelf, en in 2024 droegen gebruikers ongeveer 85% van de verliezen op frauduleuze overschrijvingen in de Europese Economische Ruimte. Europa antwoordde met een waarschuwingsscherm dat u mag negeren. Het Verenigd Koninkrijk trok aan een andere hendel en legde de rekening bij de banken, waarna de betrokken verliezen met ongeveer 21% daalden.

Dit rapport gaat over die twee antwoorden, over wat de cijfers erover zeggen, en over wat er verandert wanneer een verlies van een kostenpost een aansprakelijkheid wordt.

85%

van de verliezen op frauduleuze overschrijvingen in de EER werd in 2024 gedragen door de gebruiker, niet door de bank. Gezamenlijk rapport EBA en ECB, 15 december 2025

Vooraf

Betalingsfraude wordt meestal gepresenteerd als een wapenwedloop tussen criminelen en detectiesoftware. Die voorstelling is aantrekkelijk en grotendeels misleidend. De belangrijkste variabele in het Europese fraudevraagstuk van de afgelopen twee jaar is geen technologie. Het is de vraag wie betaalt wanneer het misgaat.

Er is voor dit rapport gekeken naar de primaire bronnen: de verordening die onmiddellijke betalingen verplicht stelde, het gezamenlijke fraudecijfer van de Europese Bankautoriteit en de Europese Centrale Bank, de Britse toezichthouder die als eerste ter wereld terugbetaling verplicht maakte en er een onafhankelijke evaluatie van liet uitvoeren, en de compromisteksten van de nieuwe Europese betaalwetgeving.

Wat daaruit naar voren komt, is een natuurlijk experiment. Twee rechtsgebieden met vergelijkbare infrastructuur kozen een ander instrument voor hetzelfde probleem. Eén van beide heeft een gemeten resultaat. Het rapport beschrijft wat dat resultaat is, en waarom de twee cijfers die erover circuleren tegelijk waar kunnen zijn.

Venture Campus

01 De betaling werd onmiddellijk

Verordening (EU) 2024/886 van 13 maart 2024, de verordening onmiddellijke betalingen, deed iets wat de markt zelf in twintig jaar niet had gedaan: ze maakte de onmiddellijke euro-overschrijving verplicht in plaats van optioneel. Vanaf 9 januari 2025 moest elke betaaldienstaanbieder in de eurozone ze kunnen ontvangen. Vanaf 9 oktober 2025 moest hij ze ook kunnen versturen, tegen een prijs die niet hoger mag liggen dan die van een gewone overschrijving. Buiten de eurozone geldt 9 juli 2027.

Tien seconden, vierentwintig uur per dag, zeven dagen per week. Dat klinkt als een verbetering van de gebruikerservaring en het is in werkelijkheid een herbouw van de fundering. Sanctiescreening die vroeger in een nachtelijke batch draaide, moet nu binnen die tien seconden gebeuren, waarbij de verordening de screening van elke transactie vervangt door periodieke toetsing van de klantenbestanden aan de sanctielijsten. Liquiditeitsbeheer kent geen sluitingstijd meer. Fraudedetectie krijgt geen bedenktijd.

En dan het punt dat vaak onbesproken blijft. Onmiddellijk betekent onherroepelijk. Bij een gewone overschrijving zat er tijd tussen de opdracht en de afwikkeling, en in die tijd paste soms een telefoontje, een blokkering, een terughaling. Die tijd is weg. Het geld staat op de rekening van de ontvanger voordat het slachtoffer zijn tweede gedachte heeft afgemaakt, en van daaruit is het binnen enkele minuten door een keten van doorgeefrekeningen heen.

Tegelijk kregen betaalinstellingen en instellingen voor elektronisch geld vanaf oktober 2025 rechtstreekse toegang tot de systemen van het Eurosysteem, waaronder TIPS voor de afwikkeling van onmiddellijke betalingen. Het speelveld is dus tegelijk sneller en breder geworden: meer partijen op de rails, minder tijd om na te denken, en geen knop om iets ongedaan te maken.

Bron: Verordening (EU) 2024/886 van 13 maart 2024 betreffende onmiddellijke overmakingen in euro · Europese Centrale Bank, toegang van niet-bancaire betaaldienstaanbieders tot TARGET-diensten, vanaf oktober 2025

02 Wat de cijfers zeggen

Op 15 december 2025 publiceerden de Europese Bankautoriteit en de Europese Centrale Bank de editie 2025 van hun gezamenlijke rapport over betalingsfraude, gebaseerd op de gegevens die aanbieders halfjaarlijks aan hun nationale toezichthouders melden. De totale waarde van frauduleuze betalingen in de Europese Economische Ruimte kwam in 2024 uit op 4,2 miljard euro, tegen 3,5 miljard in 2023. Een stijging van 17%.

De opsplitsing is waar het interessant wordt. Overschrijvingen goed voor 2,2 miljard euro, 16% meer dan het jaar voordien. Kaartbetalingen met in de EU of EER uitgegeven kaarten goed voor 1,329 miljard, 29% meer. De toezichthouders stellen vast dat sterke cliëntauthenticatie effectief blijft tegen de fraudevormen waarvoor ze is bedacht en die dominant waren toen PSD2 in

werking trad, zeker bij kaarten. Maar er komen nieuwe vormen op, en het rapport benoemt de belangrijkste bij naam: de manipulatie van de betaler.

Sterke authenticatie werkt tegen de fraude waarvoor ze is ontworpen. De fraude die overblijft, gaat door de klant zelf.

Dan het cijfer dat dit rapport zijn titel geeft. Bij overschrijvingen droegen de betaaldienstgebruikers in 2024 ongeveer 85% van de totale fraudeverliezen. Niet de bank, niet het schema, niet de handelaar. De persoon die is opgelicht. De reden is juridisch eenvoudig: hij heeft de betaling zelf geautoriseerd, en een geautoriseerde betaling is in het stelsel van PSD2 geen onrechtmatige transactie maar een vergissing van de klant.

Let ook op wat het cijfer níet zegt. Als aandeel van het verkeer is fraude op overschrijvingen verwaarloosbaar: in de eerdere meting ging het om 0,001% van de waarde en 0,003% van het aantal. Het probleem is geen epidemie in de statistiek. Het probleem is dat het bedrag groeit, dat het per geval hoog ligt, en dat het bijna volledig neerkomt op de partij die er het minst tegen bestand is.

Bron: Europese Bankautoriteit en Europese Centrale Bank, gezamenlijk rapport over betalingsfraude, editie 2025, gepubliceerd op 15 december 2025 · ECB en EBA, gezamenlijk rapport over betalingsfraude, 1 augustus 2024, voor de fraudegraden per instrument · Richtlijn (EU) 2015/2366 (PSD2), artikel 96, lid 6

03 De betaler is geen lek maar een route

Wat er precies gebeurde toen authenticatie de kaartfraude begon te knijpen, is het beste gedocumenteerd in het Verenigd Koninkrijk. UK Finance publiceerde op 11 juni 2026 haar jaarlijkse fraudecijfers over 2025: 1,28 miljard pond gestolen, 4% meer dan het jaar voordien. Daarbinnen daalde de niet-geautoriseerde fraude, vooral kaartfraude, met 5% tot 703,4 miljoen pond, terwijl het aantal gevallen met 11% steeg tot 3,81 miljoen. Veel meer slachtoffers, kleinere bedragen per stuk, een lagere totaalfactuur.

De geautoriseerde overschrijvingsfraude ging de andere kant op: 576,4 miljoen pond, 19% meer, over 248.070 gevallen. Beleggingsfraude was met 221,5 miljoen pond de grootste post en steeg met 40%. Romancefraude steeg met 23% tot 39,2 miljoen. Impersonatiefraude, waarbij iemand zich voordoe als de bank of de politie en aandringt op een overschrijving naar een veilige rekening, daalde juist met 12%. De twee categorieën bewegen tegengesteld, en dat is geen toeval.

De herkomst is even eenduidig als ongemakkelijk voor de sector die de rekening krijgt. Zesenzestig procent van de gevallen van overschrijvingsfraude begon online, goed voor 32% van de verliezen. Zeventien procent begon via telecommunicatie, en die gevallen zijn duurder: ze vertegenwoordigen 28% van de verliezen. De fraude ontstaat op een advertentie, een marktplaats, een berichtenapp of een telefoongesprek. De betaling is het laatste hoofdstuk, niet het eerste.

Dat verklaart waarom detectie alleen niet volstaat. Een bank ziet een overschrijving van een klant naar een rekening op naam van een echte persoon, geautoriseerd met een echte vingerafdruk, op een echt toestel, na een echt gesprek dat de bank nooit heeft gehoord. Er is

technisch niets mis met die transactie. Alles wat eraan verkeerd is, gebeurde buiten het gezichtsveld van de betaler en van de bank, en eindigt binnen tien seconden op een rekening waar niets meer aan te doen is.

Bron: UK Finance, Annual Fraud Report 2026, gepubliceerd op 11 juni 2026, met cijfers over 2025 · Europese Bankautoriteit en Europese Centrale Bank, gezamenlijk rapport over betalingsfraude, 15 december 2025

04 Het Europese antwoord is een waarschuwing

De verordening onmiddellijke betalingen bevat het Europese antwoord op deze fraude, en het is een controle van de naam. De Verification of Payee, kortweg VoP, vergelijkt de naam van de begunstigde met het IBAN dat de betaler heeft ingetikt. De aanbieder van de begunstigde antwoordt onmiddellijk, de aanbieder van de betaler geeft het antwoord door, en de dienst is gratis. Ze geldt sinds 9 oktober 2025 voor alle aanbieders in de eurozone, banken zowel als betaalinstellingen en instellingen voor elektronisch geld, en niet alleen voor onmiddellijke betalingen maar voor alle SEPA-overschrijvingen. Het bijbehorende rulebook van de European Payments Council trad op 5 oktober 2025 in werking.

De uitkomst wordt teruggegeven in vier smaken, en de manier waarop ze zijn ontworpen zegt alles over de gekozen filosofie. Zie de tabel hieronder. De kern staat in de laatste kolom: bij elke uitkomst mag de betaling doorgaan. VoP blokkeert niets. Zakelijke gebruikers mogen de dienst zelfs weigeren, met de mogelijkheid er later weer voor te kiezen.

En daar zit de juridische angel. Wanneer de betaler een overschrijving bevestigt nadat zijn aanbieder hem heeft gewaarschuwd dat de unieke identificator niet klopt, draagt hij het verlies wanneer het geld bij de verkeerde terechtkomt. De waarschuwing is dus niet alleen een hulpmiddel voor de klant. Ze is ook een bewijsstuk. Het scherpje dat u toont op het moment van bevestigen, is vanaf dat ogenblik het document waarmee later wordt vastgesteld wie wist wat.

Voor wie in de sector werkt, is dat een ontwerpopdracht met een andere zwaartekracht dan gebruikelijk. De formulering van de waarschuwing, het onderscheid tussen bijna raak en geen match, de vraag of iemand met één tik door het scherm kan, het al dan niet loggen van de getoonde tekst: dat zijn geen kwesties meer van conversiepercentage. Het zijn kwesties van aansprakelijkheid, en ze worden binnen tien seconden beslist.

Uitkomst	Wat ze betekent	Wat er gebeurt
Match	Naam en IBAN komen overeen	De betaling gaat door
Close match	Naam wijkt licht af	De betaler ziet de geregistreerde naam en beslist zelf
No match	Naam en IBAN komen niet overeen	De betaling kan doorgaan; de betaler draagt het risico
Other	Verificatie niet mogelijk	De betaling kan doorgaan zonder bevestiging

De vier uitkomsten van de Verification of Payee sinds 9 oktober 2025

Bron: Verordening (EU) 2024/886, bepalingen over de verificatie van de begunstigde · European Payments Council, Verification of Payee Scheme Rulebook, in werking op 5 oktober 2025 · Europese Centrale Bank, mededeling over de Verification of Payee Service, 2 augustus 2024

05 Het Britse experiment

Het Verenigd Koninkrijk koos een andere hendel. Sinds 7 oktober 2024 zijn aanbieders verplicht om slachtoffers van geautoriseerde overschrijvingsfraude terug te betalen, met een aansprakelijkheid die gelijk wordt verdeeld tussen de verzendende en de ontvangende instelling. Dat laatste is de vernieuwing die er werkelijk toe doet. De ontvangende bank, die de doorgeefrekening opende en de identiteit controleerde, had tot dan geen enkel financieel motief om daar goed in te zijn. Vanaf die datum betaalt ze de helft.

De cijfers over het eerste jaar zijn gepubliceerd door de Payment Systems Regulator. Van het geld dat slachtoffers via een claim terugvroegen, kwam 88% terug, tegen 66% in dezelfde periode van het jaar voordien onder het vrijwillige stelsel. Vierentachtig procent van de claims wordt binnen vijf dagen afgehandeld, 97% binnen vijfendertig dagen. Tussen oktober 2024 en juni 2025 werden ongeveer 126.000 claims ingediend, ongeveer 15% minder dan in het vergelijkbare venster ervoor.

De grootste verbetering kwam van de instellingen die er voordien het slechtst voor stonden.

Op 1 juli 2026 verscheen de onafhankelijke evaluatie, uitgevoerd door Frontier Economics in opdracht van de toezichthouder. De schatting: de verliezen binnen het toepassingsgebied, verstuurd via Faster Payments, daalden met ongeveer 21% na de invoering van de terugbetalingsplicht. In geld ongeveer 73 miljoen pond per jaar, in gevallen bijna 35.000 minder. De terugbetalingsgraad over alle claims steeg van 54% naar 65%.

Het detail dat de causaliteit het meest overtuigend maakt, staat in de verdeling. De grootste verbeteringen kwamen van de instellingen die vóór de regel de slechtste fraudecijfers hadden. Wie het meest te verliezen had, veranderde het meest. Dat is niet het patroon van een technologische doorbraak die zich gelijkmatig over de markt verspreidt. Dat is het patroon van een prikkel die aankomt waar hij pijn doet. De fraude was in belangrijke mate een verdelingsprobleem vermomd als een detectieprobleem.

Bron: Payment Systems Regulator, terugbetalingsplicht voor geautoriseerde overschrijvingsfraude, van kracht op 7 oktober 2024 · Payment Systems Regulator, One year on: Impact of APP reimbursement on victims, oktober 2025, met de kwartaalgegevens uit het terugbetalingsdashboard · Frontier Economics voor de Payment Systems Regulator, onafhankelijke evaluatie gepubliceerd op 1 juli 2026

06 Wat Europa nu overneemt

Europa heeft de les gelezen. Op 27 november 2025 bereikten het Europees Parlement en de Raad een voorlopig politiek akkoord over de derde betaaldienstenrichtlijn en de nieuwe betaaldienstenverordening, samen het voorstel dat de Commissie in juni 2023 had ingediend. Op 23 en 24 april 2026 bekrachtigden de nationale vertegenwoordigers de compromisteksten en werden ze gepubliceerd. Publicatie in het Publicatieblad wordt in de loop van 2026 verwacht, met een toepassingstermijn van ongeveer eenentwintig maanden daarna.

De inhoud verlegt de aansprakelijkheid op drie manieren. Wie het slachtoffer wordt van impersonatiefraude, krijgt terugbetaald. Een aanbieder die nalaat een discrepantie tussen naam en identicator te melden, wordt daarvoor aansprakelijk: de waarschuwing uit het vorige hoofdstuk krijgt met andere woorden een sanctie op het niet tonen ervan. En schemabeheerders en technische dienstverleners kunnen aansprakelijk worden gesteld voor tekortkomingen in de sterke cliëntauthenticatie, wat betekent dat de keten achter de betaling mee in beeld komt.

De vierde bepaling is de meest verrassende en heeft in de vakpers opvallend weinig aandacht gekregen. Een onlineplatform dat op de hoogte wordt gebracht van frauduleuze inhoud en die niet verwijdt, kan aansprakelijk worden tegenover de aanbieder die het slachtoffer heeft terugbetaald. Voor het eerst loopt er dan een geldstroom van de plek waar de fraude begint naar de plek waar ze wordt betaald. Gezien de vaststelling dat twee derde van deze fraude online begint, is dat geen detail maar de logische sluitsteen.

Daarnaast verdwijnt een structurele scheeftekening. De regels over marktgedrag verhuizen van een richtlijn naar een verordening, dus zonder nationale omzetting en zonder de ruimte om te winkelen tussen lidstaten die PSD2 verschillend hadden ingevuld. Betaalinstellingen en instellingen voor elektronisch geld smelten samen in één categorie, waarbij bestaande vergunningen worden overgedragen zonder nieuwe aanvraag.

Bron: Europees Parlement en Raad van de EU, voorlopig politiek akkoord over PSD3 en de betaaldienstenverordening, 27 november 2025 · Raad van de EU, definitieve compromisteksten ST-8221-2026-INIT (verordening) en ST-8222-2026-INIT (richtlijn), bekrachtigd op 23 april 2026 · Europese Commissie, voorstellen COM(2023) 366 en COM(2023) 367, 28 juni 2023

07 Wat het verandert

Fraude houdt op een kostenpost te zijn. Ze wordt een aansprakelijkheid met een juridische toets, en dat verandert waar ze op de balans staat, wie erover rapporteert en wat een tekortkoming waard is. Een verliespost boekt u af. Een aansprakelijkheid moet u voorzien, verzekeren en verantwoorden. Voor een betaalinstelling met een dunne marge per transactie is dat het verschil tussen een operationele hinder en een existentiële post.

De ontvangende kant wordt voor het eerst interessant. Twintig jaar lang lag de aandacht bij de betaler: authenticer hem, scoor zijn gedrag, waarschuw hem. Gedeelde aansprakelijkheid zet de schijnwerper op de rekening waar het geld naartoe gaat, en dus op onboarding, identiteitscontrole en het patroonherkennen van doorgeefrekeningen. Dat is een ander vakgebied dan fraudedetectie aan de verzendkant, met andere gegevens en andere modellen, en de meeste instellingen hebben het nooit ernstig gebouwd omdat er nooit een rekening tegenover stond.

Alles moet bovendien binnen tien seconden. Een model dat in honderd milliseconden een beslissing neemt op basis van gegevens die het al heeft, is iets fundamenteel anders dan een team dat een verdachte transactie beoordeelt voor de nachtelijke afwikkeling. De tijdsdruk is geen prestatie-eis, ze is een architectuurbeslissing, en ze bepaalt welke gegevens u ooit nog kunt raadplegen op het moment dat het ertoe doet.

En er blijft een gat. Terugbetaling is nationaal. Het Britse stelsel dekt Faster Payments en CHAPS, dus binnenlands verkeer. De criminelen die deze fraude bedrijven, zijn niet gebonden aan hetzelfde toepassingsgebied als de regel die hen moet ontmoedigen. Wat een

grensoverschrijdende keten doet met een prikkel die aan de landsgrens stopt, is geen theoretische vraag. Het is het volgende hoofdstuk.

Bron: Frontier Economics voor de Payment Systems Regulator, evaluatie van 1 juli 2026, over de gedeelde aansprakelijkheid tussen verzendende en ontvangende instelling · Verordening (EU) 2024/886, over de afwikkelingstermijn van tien seconden en de sanctiescreening

08 Wat er nog niet klopt

Begin met de twee cijfers die elkaar lijken tegen te spreken. Frontier Economics zegt dat de terugbetalingsplicht de betrokken verliezen met ongeveer 21% heeft doen dalen. UK Finance zegt dat de geautoriseerde overschrijvingsfraude in 2025 met 19% is gestegen tot 576,4 miljoen pond. Beide kloppen. Het eerste is een contrafeitelijke schatting op een afgebakend deel van het verkeer: hoeveel hoger zou het zijn geweest zonder de regel. Het tweede is een niveau over de hele markt, inclusief wat buiten het toepassingsgebied valt. Een maatregel kan werken terwijl het getal stijgt, en wie dat onderscheid niet maakt, leest elke evaluatie verkeerd.

Dan de gebruiker die de bescherming niet kent. Uit het onderzoek van de Britse toezichthouder blijkt dat 71% van de bevroegde slachtoffers niet wist dat de bescherming bestond, en dat 49% helemaal geen claim indiende. Een recht dat de helft van de rechthebbenden niet uitoefent, is geen recht maar een gemiddelde. De gemeten terugbetalingsgraad van 88% slaat bovendien op het geld dat werd teruggevraagd, niet op het geld dat verloren ging. Over 2025 als geheel betaalden de Britse banken 354,3 miljoen pond terug, ongeveer 61% van de totale geautoriseerde verliezen.

Een maatregel kan werken terwijl het getal stijgt. Wie dat onderscheid niet maakt, leest elke evaluatie verkeerd.

Het fundamentele bezwaar komt uit de sector zelf, en het is het sterkste argument tegen de hendel die aantoonbaar werkt. Terugbetaling verplaatst geld van de bank naar het slachtoffer. Ze haalt het geld niet weg bij de georganiseerde misdaad die het al heeft. Het bedrag is dus tweemaal betaald en eenmaal gestolen, en de criminele opbrengst blijft ongewijzigd. Preventie vóór de betaling blijft het enige mechanisme dat het misdrijf zelf minder lonend maakt, en de evaluatie suggereert precies dat de aansprakelijkheid die preventie heeft afgedwongen, wat het argument minder eenduidig maakt dan beide kampen doen uitschijnen.

Tot slot drie open einden. De platformaansprakelijkheid uit de nieuwe verordening is nog nooit getoetst, en hoe ze zich verhoudt tot de verwijderingsverplichtingen uit de digitaledienstenverordening is niet uitgeschreven. De VoP-verificatie waarschuwt en laat u vervolgens doorgaan, wat betekent dat haar effect volledig afhangt van gedrag dat niemand op Europese schaal heeft gemeten. En er bestaat nog geen Europees fraudecijfer over een periode ná 9 oktober 2025. De cijfers waarop dit rapport steunt, gaan over 2024. Het echte antwoord op de vraag of de naamcontrole werkt, staat in een rapport dat nog niet is geschreven.

Bron: Frontier Economics voor de Payment Systems Regulator, 1 juli 2026 · UK Finance, Annual Fraud Report 2026, 11 juni 2026 · Payment Systems Regulator, APP-fraudeonderzoek en terugbetalingsdashboard, oktober 2025

Over Venture Campus

Venture Campus is een Belgisch adviesbureau voor innovatiefinanciering. Het bureau bereidt aanvragen voor, schrijft ze en dient ze samen met de klant in bij de Vlaamse, federale en Europese instrumenten.

De beoordelingscriteria zijn sectorneutraal. Alle sectoren, producten en diensten komen in aanmerking. De klant brengt de technologie, het domein en het plan. Venture Campus brengt de regeling, haar criteria en het perspectief van de beoordelaar, toegepast voor de indiening.

Voor het soort werk dat dit rapport beschrijft, detectie in real time, gedeelde identiteitscontrole tussen instellingen, en beslissingen binnen tien seconden, is het O&O-instrument van VLAIO doorgaans het aangewezen kanaal: 25 tot 45% van de aanvaarde kosten voor ontwikkelingsprojecten, 25 tot 60% voor onderzoeksprojecten, met een maximum van 3 miljoen euro. VLAIO financiert kennisopbouw en technisch risico, geen producten. De percentages gelden op de datum op de cover.

Op de meeste opdrachten geldt no cure, no pay: u betaalt wanneer de steun is toegekend. Dat geldt niet voor Strategische Transformatiesteun en het beschrijft de fiscale trajecten niet. De analyse vooraf is gratis, net als de subsidiescan met zes vragen. Is er geen realistisch geval, dan zegt het bureau dat.

BRONNEN

Verordening (EU) 2024/886 van 13 maart 2024 betreffende onmiddellijke overmakingen in euro · Richtlijn (EU) 2015/2366 (PSD2), artikel 96, lid 6, en de EBA-richtsnoeren fraudemelding EBA/GL/2018/05 · Europese Bankautoriteit en Europese Centrale Bank, gezamenlijk rapport over betalingsfraude, editie 2025, 15 december 2025 · Europese Centrale Bank en Europese Bankautoriteit, gezamenlijk rapport over betalingsfraude, 1 augustus 2024 · Europese Centrale Bank, mededeling over de Verification of Payee Service, 2 augustus 2024 · European Payments Council, Verification of Payee Scheme Rulebook, in werking op 5 oktober 2025 · UK Finance, Annual Fraud Report 2026, 11 juni 2026 · Payment Systems Regulator, One year on: Impact of APP reimbursement on victims, oktober 2025 · Frontier Economics voor de Payment Systems Regulator, onafhankelijke evaluatie van de terugbetalingsplicht, 1 juli 2026 · Europees Parlement en Raad van de EU, voorlopig politiek akkoord over PSD3 en de betaaldienstenverordening, 27 november 2025 · Raad van de EU, compromisteksten ST-8221-2026-INIT en ST-8222-2026-INIT, 23 april 2026 · Europese Commissie, voorstellen COM(2023) 366 en COM(2023) 367, 28 juni 2023

Copyright 2026 Venture Campus BV. Alle rechten voorbehouden. Deze publicatie is algemene informatie over ontwikkelingen in de sector en geen technisch, fiscaal, juridisch of financieel advies. De beschreven technologie, regelgeving en marktsituatie gelden op de datum vermeld op de cover en kunnen wijzigen; raadpleeg steeds de vermelde bronnen en de bevoegde instanties. Vermelding van ondernemingen, producten of technologieën betekent geen aanbeveling. Aan deze publicatie kunnen geen rechten worden ontleend.